

SOFIA

L'avi estava, com cada dia, assegut en el sofà del menjador. Portava el seu respirador en una motxilla de la qual eixia un tub que anava a parar a les seues fosses nasals. El pare m'havia dit que l'avi sofria de càncer de pulmó, i que estava en fase terminal, cosa que no vaig entendre en aquell moment.

—Sofia, pots portar-me l'àlbum de fotografies que hi ha en l'armari al costat del televisor? —em va dir refregant-me la mà pels cabells.

—Clar.

Vaig anar amb compte de no ensopegar amb les peces del trencaclosques que decorava el terra i vaig agafar el llibre. L'avi el va obrir per la meitat i va assenyalar una fotografia on eixia ell mateix de més jove agafant un nadó.

—Aquesta, Sofia, ets tu dies després de nàixer. Vas ser la meua primera neta, i quan vaig veure aquells ulls color blau cel i aquell somriure, vaig saber que anaves a ser especial.

—Per què ho vas saber avi? —li vaig preguntar, encuriosida.

—Perquè ho vaig sentir al meu cor —va dir assenyalant-se l'esquerra del pit cobert per una camisa de llana color blau fosc.

—Recorda sempre una cosa: ets especial, i arribaràs molt lluny. M'has de prometre que no deixaràs que mai, mai, ningú et talle les ales, d'acord? —va dir amb els ulls un poc cristal·litzats.

—Ho promet —li vaig contestar abraçant-lo...

L'avi va morir una setmana després.

Em dic Sofia Palau, i aquesta història no és com vosaltres penseu, no hi ha una xica que coneix un xic i s'enamoren, ni cap heroi que ha de salvar la humanitat, sinó que us contaré la història de la meua vida, més bé de com vaig ser forta i vaig sobreviure.

Ja havien passat nou anys des que l'avi havia faltat, i encara em posava trista quan cada 1 de novembre anàvem al cementeri a renovar-li les flors de la làpida. Una xicoteta part de mi va morir aquell fatídic dia d'octubre. Encara així, em sentia bé anant a l'escola, els meus amics em feien sentir millor i omplien aquell buit que de vegades sentia.

Tot va canviar quan el pare va haver de traslladar el seu lloc de treball a una altra ciutat. Vam vendre la casa on havia viscut durant els meus setze anys de vida, vaig haver de deixar enrere tot allò que havia format part de la meua vida... fins i tot l'avi.

Però, això va ser el principi de la catàstrofe.

La nova casa era molt pareguda a l'anterior, però aquesta no tenia aquell ambient càlid i segur de l'altra. Vaig intentar que la meua habitació fora tot el més pareguda possible a l'antiga. La fotografia amb l'avi, la vaig posar en la tauleta de nit, per no perdre-la de vista.

La meua germana Gemma va entrar a l'habitació.

—Que, preparada per començar en un institut on no coneixes a ningú? —em va dir amb ironia.

—Ets molt graciosa tu, eh, però, crec que sí, no pot ser tan horrible...

L'endemà, em vaig despertar un poc més prompte que de costum per poder estar llesta i tenir-ho tot previst. La mare ens va portar, la meua germana i a mi, a l'institut. L'edifici era prou nou, amb la paret sud feta completament de vidre i amb un camp de futbol molt gran. Ens vam acomiadar de la mare i vam entrar en aquell lloc desconegut. El dia va passar amb normalitat, només vam anar a recollir els horaris i a conèixer la classe.

Els dies següents van transcórrer sense cap incidència.

Va ser a la setmana següent de la meua entrada que van començar els problemes.

Podria dir-se que soc introvertida i que em costa fer amics, per això em vaig entristir molt quan ens van dir que havíem de traslladar-nos. Sols vaig aconseguir fer una amiga, Sara, que anava a la meua classe. Els altres xiquets em miraven amb un regust estrany, cosa que tampoc vaig entendre al principi. Cada vegada sentia més que era observada. I no m'agradava aquella sensació, mai m'ha agradat ser el centre d'atenció.

Al pati, séiem Sara i jo, mentre que el grupet de Carlota, una xica que compartia classe amb nosaltres, mirava de reüll cap a la nostra taula. Carlota era la típica xica que ho tenia tot, son pare era un gran empresari amb molt d'èxit, que podia donar-li de tot i més, i encara així, ella no en tenia prou. Com a bona xica popular, havia d'haver-hi unes persones que la seguien per a creure's encara més poderosa i influent. Jo sabia que no havia d'ajuntar-me amb aquella mena de persones, ja que mai porten res de bo.

Un dia, Mònica, una de les *amiguetes* de Carlota, es va apropar a la meua taquilla.

—Hola Sofia! —em va saludar mastegant un xiclet.

—Eh... Hola, Mònica, necessites alguna cosa? —li vaig preguntar, un poc estranyada.

—Sols volia dir-te que hui al migdia pots vindre amb nosaltres a la nostra taula per dinar.

Les meues alertes es van activar, ja que no és molt normal que una xica com ella demane a una xica com jo que l'acompanye a dinar amb ella i amb els seus amics. En aquell moment només vaig pensar que amb aquesta oportunitat podria millorar la meua popularitat. Així que hi vaig anar. Tot va transcórrer amb normalitat i em vaig alegrar en el fons que m'hi hagueren convidat.

Les invitacions van continuar, fins que ja hi anava tots els dies. M'havia convertit en una d'elles. Sara i jo ens vam distanciar, ja que els meus nous *amics* no acceptaven que ella s'unira a nosaltres.

A la setmana següent va ocórrer una cosa ben estranya. Estava posant dins la meua taquilla el llibre de matemàtiques quan Sara se'm va apropar.

—Sofia, he d'advertir-te que Carlota i aquells que tu anomenes amics van a fer-te alguna cosa en la festa d'aquesta nit —em va dir seriosament.

—Què estàs dient, Sara? Això és impossible, Carlota i jo ens hem fet bones amigues últimament, molt bones m'atrevisc a dir —li vaig contestar jo creuant els braços.

—Sofia, no és una broma, he sentit parlar Mònica i Carlota en els banys, i estaven planejant alguna cosa.

Fins ahí vaig arribar, no em creia les bestieses que estava dient.

—N'estàs segura? A mi em pareix que estàs ressentida perquè ells hagen decidit incloure'm a mi en el seu grup i no a tu, així que no em tornes a dirigir la paraula. Entesos?

—Sofia, no és veritat això que estàs dient, però si no em vols creure, jo t'he avisat —va dir pegant la volta, trista.

Pobra de mi que no li vaig fer cas a l'única persona honesta que hi havia en aquell lloc!

Va arribar el dia de la festa i em vaig posar un vestit blau fosc que em quedava per damunt dels genolls amb unes botes marrons altes. Mònica em va arreplegar amb la seua moto i ens vam enfilar cap a la casa on s'anava a celebrar la festa.

M'ho estava passant bé, no bevia alcohol, mai ho havia fet durant els setze anys que tenia i no pensava fer-ho, però tots els presents en la festa van començar a victorejar el meu nom i a dir que aquella era la nit en la qual havia de començar a viure de veritat, així que en contra de tots els meus principis, ho vaig provar.

No em recorde molt d'aquella nit, ja que vaig beure més del compte, però sí que recordaré tota la meua vida com em van fer sofrir. Des de ben xicoteta que patisc *nictofòbia*. Mònica em va dir que anàvem a jugar a un joc anomenat *les tenebres*, el qual consistia a entrar en una habitació a fosques i intentar trobar els altres només pel so de les seues veus. Em van dir que aquell era el ritu d'iniciació del seu grup, i que tot el món havia de passar-hi si és que volia pertànyer al grup. Hi vaig acceptar. No vaig pensar en aquell moment que anava a eixir tan mal parada.

Es veu que Clara, una altra amiga de Carlota, encara no sé com, coneixia el meu historial mèdic. Vam començar a jugar. Com que estava beguda, no em vaig adonar d'on estava fins uns deu minuts després. Em van entrar nàusees i vaig començar a tremolar. Només podia escoltar l'eco del meu nom, en totes direccions, no reconeixia les veus, ja que les unes estaven prop, les altres, llunyanes, i les altres, no sabia ni ubicar-les. Entremig, podia escoltar com tots se n'estaven rient. Amb molta dificultat, vaig poder trobar la porta de l'habitació i eixir corrent d'allí...

En arribar a casa vaig intentar fer el menor soroll possible, em vaig tancar a la meua habitació i vaig plorar en silenci.

L'endemà vaig intentar ignorar Carlota i els seus amics, no volia tornar a ajuntar-me amb ells, encara em sentia ferida. Quan vaig passar per davant d'ells, sentia com xiuxiuejaven coses inintel·ligibles i miraven en la meua direcció, tot rient-se.

Sara ja no em mirava ni em parlava per com l'havia tractada l'altre dia, així que ara no tenia a ningú amb qui parlar o seure. Com sempre, portava el meu llibre preferit a la motxilla, *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*, de Pablo Neruda. Era una de les primeres edicions que l'avi em va regalar aquell mateix any que va morir, i això el feia encara més especial. Des d'aquell moment, l'he llegit almenys deu vegades, per la qual cosa les pàgines estan un poc desgastades i algunes doblegades. Encara així, m'encanta i sempre torne a rellegir els meus poemes favorits.

Em sentia a gust llegint el llibre, i aïllada de tot el món que m'envoltava. De sobte, vaig veure com Carlota s'apropava amb tot el seu seguici d'amics i es paraven fent un semicercle davant de mi.

—Vaja, mireu a qui tenim ací —va començar a dir creuant els braços. Com t'ho vas passar ahir? Eh, Sofia! Sembla que no vas passar la prova.

—Ves-te'n d'ací, Carlota, no vull saber res de tu —vaig dir tancant el llibre.

—Mònica, agafa-li el llibre que està llegint, vull veure que merda és això.

Mònica es va apropar i va intentar agafar-me'l. Jo el vaig posar davall la meua brusa perquè no poguera agafar-lo. Quan Carlota va veure que Mònica no podia prendre-me'l, es va apropar amb una actitud desafiant, em va agafar del braç i tirant d'ell, cap a dalt, em va alçar la brusa.

En ma vida mai no havia sentit més vergonya. Em vaig quedar descoberta, amb el sostenidor color blanc a la vista de tots per uns pocs segons. Carlota va agafar el llibre i va començar a passar-ne els fulls d'una manera molt poc acurada.

—Menuda deixalla, que us pareix si fem una foguera aquesta nit en la platja amb els fulls d'aquest llibre? —va dir Carlota mirant cap a la gent al meu voltant.

—No, per favor, torneu-me el llibre, va ser el regal d'una persona molt especial... Carlota, per favor, torna-me'l —li vaig dir amb els ulls plorosos.

—Oh, bonica, les coses no funcionen així, jo mane ací, i faré allò que jo vulga amb el llibre —va dir esgarrant-ne un full.

Les llàgrimes van començar a aparèixer en el meu rostre. La gent no parava de riure mentre Carlota trencava més i més fulls del llibre de l'avi...

Vaig arribar a casa amb els mateixos sentiments que la nit passada, vaig tornar a plorar en silenci, abraçant la fotografia de l'avi de la tauleta de nit. Carlota m'havia amenaçat de fer-li el mateix a la meua germana si li deia alguna cosa a algú, però no volia que Gemma es preocupara per res, així que vaig decidir no fer-ho...

Els mesos van passar, les topades amb Carlota van continuar, i cada vegada eren més serioses, anaven des d'insults, com *grossa*, *amargada*, *antisocial*... a coses més fortes que no us diré. Jo mai havia estat insegura del meu físic, mai havia pensat que estava grossa ni molt menys, però les inseguretats van començar arran dels insults que rebia. Vaig deixar de menjar, i vaig amainar molt, així en pràcticament un mes i mig vaig perdre quasi huit quilos. La mare em preguntava si passava alguna cosa en l'escola perquè el meu comportament era cada vegada més estrany. A més, estava molt preocupada i alarmada pel meu estat físic. Jo no volia dir-li res perquè tenia por que anara a l'institut i després Carlota començara a clavar-se amb Gemma.

Mai havia sigut una mala estudiant, al contrari, sempre era de les primeres de la classe, però cada vegada tenia menys ganes de fer coses, de vesprada em tancava en la meua habitació i plorava i plorava per les coses que de matí m'havien estat fent. És clar que la mare i el pare van anar a parlar amb la meua tutora, però el cas era que cap professor no en sabia res, tot es reduïa als alumnes.

Cada vegada em costava més alçar-me de matí i anar a l'escola, però havia de fer-ho, ja que no m'agradava saltar-me classes i volia controlar Gemma, per si li feien cap cosa...

Va arribar el dia que no vaig poder aguantar més.

Teníem educació física, i normalment solíem dutxar-nos després de la classe. Vaig arribar als vestidors, em vaig despullar i em vaig embolicar amb una tovallola blanca. La roba de recanvi, la vaig deixar a la taquilla dels canviadors i vaig entrar en una de les cabines.

A causa del soroll de l'aigua corrent no vaig poder sentir com Mònica i Carlota van entrar en el vestidor, que en aquell moment estava buit, van forçar el cadenat de la meua taquilla i es van endur totes les meues coses.

En eixir de la cabina me'n vaig adonar. No hi havia res, ni la roba, ni les sabates... sols vaig veure les claus de casa en el fons de la taquilla. —Gràcies a Déu!— vaig pensar. Segurament havien

d'haver caigut de la jaqueta. Ja de costum les llàgrimes van començar a relliscar per la meua cara, vaig seure en el banquet i vaig començar a plorar amb força, amb molta força. No sabia per què m'estaven passant aquestes coses tan roïnes a mi, que mai havia fet res de roí a ningú...

Un poc més calmada, vaig eixir del canviador envoltada en la mateixa tovallola d'abans, l'única cosa que tenia per a cobrir-me. Vaig sentir unes veus en el gimnàs i vaig traure el cap amb els cabells regalimant i ho vaig veure... Estaven Mònica, Carlota i Clara traient la roba de la meua bossa i ensenyant-la als alumnes que quedaven en l'institut. Però el pitjor va ser quan vaig entendre per què estaven cridant. Estaven subhastant la meua roba! Fins i tot la roba interior. Estava a punt d'anar-me'n quan Clara va alçar el cap i em va veure.

—Mira, Carlota! L'amargada està espiant mentre fem la subhasta —va dir assenyalant-me amb el dit i rient-se'n.

Tot el món es va girar cap a mi.

—Vaja, vaja, es veu que s'hi vol unir... Espera un segon, si segurament no té ni una mísera moneda per comprar la seua roba.

—Vine, Sofia, amiga! —va dir després Mònica.

No podia creure el que estava veient, un xic portava en la mà una de les meues camises de fer esport, tampoc vaig entendre per a què la volia, però jo en aquell moment ja no reaccionava. Carlota em va agafar del braç de la manera que sols ella sabia, amb menyspreu i odi. Em va col·locar davant de tothom, enmig del gimnàs, i em va traure la tovallola del damunt.

Nua, em vaig quedar nua! Vaig sentir que tenia ganes de vomitar, de seguida la vaig tornar a agafar i la vaig tornar a embolicar al voltant del meu cos...

Vaig tornar a casa, quasi seca de llàgrimes, no podia més, la vergonya que vaig sentir va ser sobrehumana, no va ser prou a humiliar-me una vegada, sinó que ho va fer dues, fins a tres vegades, i cadascuna pitjor que l'anterior.

Ja no podia més, no podia suportar l'opressió i el patiment que aleshores sentia en el meu pit, en el meu cor. No entenia com m'havia pogut passar tot allò, només em preguntava com havien pogut canviar les coses tan dràsticament. Sols volia que aquell sofriment desapareguera i així poder sentir-me en pau, deixar de preocupar-me d'allò que poguera passar més endavant i perdre la por d'anar a l'institut, aquell lloc on hauria de sentir-me protegida i a gust.

Com un impuls, vaig anar a la cuina ràpidament i vaig agafar un ganivet de damunt la taula. Volia posar-li fi a tot, i tornar amb l'avi, amb el qual em sentiria en pau per sempre. Amb les llàgrimes fluïnt com el cabal del riu Miño, cada vegada m'apropava més el ganivet a les meues monyiques.

En aquell mateix instant, vaig recordar les paraules de l'avi: «M'has de prometre que no deixaràs que mai, mai, ningú et talle les ales». El dolor es feia cada volta més intens, cada vegada recordava més coses que em deia l'avi: «Quan vaig veure aquells ulls color blau cel, vaig saber que anaves a ser especial...» No podia fer-li això a l'avi, com va dir ell, estava destinada a fer grans coses, i no podia defraudar-lo.

No podia agafar el camí fàcil, havia de ser forta per Gemma, pel pare, per la mare, tots tres em volien amb bogeria, i no podia deixar-los d'aquesta manera, havia de ser forta i continuar endavant. I el més important, havia de complir la promesa que li havia fet a l'avi.

Vaig deixar caure el ganivet i em vaig alçar del terra. Anava a dir tot allò que m'havia passat als pares, tot anava a eixir bé. I així va ser...

Vint anys després...

Em dic Sofia Palau i soc la cap d'Oncologia de l'Hospital General de Barcelona.

Al final de l'amarg viatge, vaig aconseguir fer els meus somnis realitat i vaig complir la promesa feta a l'avi. Quan van arribar a casa els meus pares, els vaig dir tot allò que m'havien fet, tot. Ells van anar a l'institut i van parlar amb la directora. Aquesta va aplicar les mesures adequades sobre Mònica, Carlota, Clara i tots els altres que van participar en l'assetjament que vaig sofrir durant aquell curs. Finalment els van expulsar de l'institut i van ser traslladats a uns altres centres de la ciutat. Vaig acabar el batxillerat amb les millors qualificacions del centre i vaig entrar en la millor universitat de la ciutat.

La mare i el pare es van posar molt tristos quan van saber pel que vaig passar i encara hui se senten culpables de no haver-se'n adonat abans. Jo els dic que la culpa va ser meua per estar tan espantada i no haver dit res en el primer moment en què va començar tot.

Gemma està a Berlín fent un màster en Enginyeria.

Em considere una heroïna per haver sabut eixir del forat negre en el qual em trobava i estic molt agraïda de no haver fet que el ganivet tocara la meua pell aquell dia fa dues dècades.

Al final de tot plegat, pareix ser que sí que hi havia una heroïna en aquesta història.

Àngela Monferrer Mendoza, 3r ESO
IES Vila-roja, Almassora
2017/2018

GENERALITAT VALENCIANA
COMISSIÓ INTERCOMUNITARIA DE CONTROL
DATA: 19 DE JUNY 2010
Núm. 267
ENTRADA | SORTIDA

1/1